

haand kunde give sin Tilslutning til, at Marineministeren erhvervede Toldkrydseren Nr. 7, som var ledig under Finansministeriet, mod at „Agnete“, som sorterede under Marineministeriet, realiseredes til Fordel for Statskassen, vilde man sikre sig, at Forskellen i Prisen paa de to Skibe, navnlig for saa vidt der var Tale om Udgift for Statskassen, maatte finde Udtryk i de behørigte Bevillinger paa Finanslovsforslaget. Det var en ganske selvfølgelig Ting, at Finansudvalget optraadte paa den Maade; men denne Selvfølgelighed har intet som helst at gøre som Bevismiddel i nærværende Forbindelse. Jeg skal imidlertid nu efter originale Aktstykker nærmere fremstille, hvorledes Forholdet er. Under 25. Januar 1904 skriver daværende Marineminister Jøhnke til Folketingets Finansudvalg:

„Under Henvisning til mundtlig Konference med det ærede Udvalg tillader jeg mig at forespørge, om Udvalget maatte kunne give sin Tilslutning til, at Toldkrydser Nr. 7 efter nærmere Forhandling mellem Finansministeren og mig afgives til Marineministeriet, mod at Kutteren „Agnete“ realiseres til Fordel for Statskassen. Jøhnke.“

Det var skrevet den 25. Januar. Finansudvalget svarede ikke øjeblikkelig, jeg erindrer ikke af hvilken Grund. Under 3. Februar skrev Direktøren for Marineministeriets 1ste og 2den Afdeling til mig privat og personligt i Anledning af Sagen, men Brevet er af et saadant Indhold, at det godt kan taale offentlig Gengivelse:

„Hr. Statsrevisor A. Nielsen.

Foranlediget ved en Henvendelse fra Finansministeriet har Marineministeren, da Hans Ekscellence i Øjeblikket selv er forhindret i at skrive, paalagt mig paa hans Vegne at anmode Hr. Statsrevisoren om, saa snart det kan lade sig gøre, at meddele Ministeriet Finansudvalgets Stilling til Spørgsmaalet om Toldkrydseren Nr. 7's Afgivelse til Marinen, omtalt i Skrivelse herfra Nr. 180 af 25. f. M. Grunden til, at Ministeren maa ønske snarest at erfare Udvalgets Stilling til Sagen, er, at Toldkrydseren sammen med to lignende Fartøjer er ansat til Bortsalg ved Auktion førstkommande Mandag, og at Anmeldelsen af dens Salg derfor, saafremt Sagen kan ordnes som ønsket af Ministeren, gerne snarest muligt skal tages tilbage.

Med Højagtelse
ærbødigst
Kofoed-Hansen.“

Formanden: Naar jeg ikke har stoppet denne Oplæsning, er det ikke, fordi jeg finder det rigtigt at oplæse private Breve.

Ordføreren (Anders Nielsen): Men jeg mener, at dette Privatbrev er af en saadan Natur, at det kan saa udmærket godt gaa ind som Led i den Dokumentation, som det ærede Medlem paakalder som en Nødvendighed, fordi det ærede Medlem anbringer Forhold i denne Forbindelse, som aldeles savne Beviskraft.

Forholdet i 1904 var altsaa her dette, at Finansministeriet vilde bortsælge ved Auktion de Toldkrydsfartøjer, som vare ledige som Følge af en Ændring til Lovgivningen for Toldkrydsvæsenet, og Auktionen, ved hvilken Toldkrydser Nr. 7 skulde bortsælges, var berammet, saa at der kun var nogle faa Dage, til Auktionen skulde holdes; derfor var det nødvendigt for Marineministeren paa Forhaand at søge Tilslutning hos Finansudvalget til at maatte erhverve dette Skib, ellers kunde han jo ikke komme i Besiddelse af det, naar det blev bortsolgt ved Auktion, og han ikke paa Forhaand havde sikret sig Bevillingen. Dette Forhold var ganske af samme Natur, som vi Tid efter anden have i Finansudvalget i Snese for ikke at sige i Hundreder af Tilfælde, at en Minister siger, at der maa handles — i Ordets videre Betydning — øjeblikkelig i de nærmeste Dage eller Uger, ellers er det for sent. Det ærede Medlem (Zahle), som er Ordfører for det næststørste Mindretal, ved, at vi i Dag i Finansudvalget have haft et Par Spørgsmaal af den Natur, hvor Finansudvalget i Enighed giver Ministeren Tilsagn om til sin Tid at ville støtte Forslag om dette eller hint Forholds Ordning, en heldig Ordning, som kan træffes til Bedste for Statskassen, til Bedste for Landet, og til Bedste for en god Administration i det givne Øjeblik, hvis Ordningen kan træffes i den nærmeste Fremtid; men hvis man skal vente, til man faar den formelle Bevilling paa Finansloven eller Tillægsbevillingsloven, er Tiden forløben, og saa kan det ikke lade sig gøre saaledes, som Ministeriet og i Virkeligheden Rigsdagen og det hele Folk maatte ønske det. Det var det Forhold, der laa for her; men for at vi ikke i den almindelige Tilslutning, som var begæret, skulde forpligte os til bagefter paa denne Handel at bevilge et Underskud, som ikke var stillet os i Udsigt ved Kravet om den almindelige Bemyndigelse, man ønskede,